

„Soča“ izhaja vsak petek in velja po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto f. 1.10
Pol leta „ 2.20
Četrt leta „ 1.10

Pri oznanilih in tako tudi pri „poslancah“ se plačuje za navadno trstupno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „

Za več črke po prostoru.

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 8 kr. v tobakarnicah v gosposki ulici blizu „treh kron“, na starem trgu in v nunaki ulici ter v Trstu, via Caserma, 3.

Dopisi naj se blagovoljno pošiljajo uradništvu „Soče“ v Gorici na Travniku 16, I., naročnina pa opravištvu „Soče“ Via della Croce št. 4. II.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi na se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim nepremožnim se naročnina zniža, ako se oglase pri opravištvu.

Nase stališče.

4. julija, dva dni predno bi se bila morala vršiti slavnost blagoslovljenja zastave slov. bralnega in podpornega društva v Gorici, odložil je društveni odbor namenjeno slavnost ter je objavil svoj sklep slavni c. k. vladi, vabljenim gostom in društvenikom. „Soča“ je z malimi besedami prinesla to vest ter je obečala, da bo o uzrokih odložene svečanosti poročala v naslednji številki. To je tudi storila, ko je objavila v št. 28. članek: „Kaj pa zdaj?“ Iz onega poročila je razvidno, da neki goriški strastniki so ščuvah goriško prebivalstvo italijanske in brezimne narodnosti k sovraštvu zoper Slovence, ki so mislili udeležiti se napovedane slavnosti, da slava vlada je iz strahu pred množicami neredi skrbela za krčenje že dovoljenega programa in da odbor podpornega društva je z ozirom na že omejeni program in iz strahu se daljnjih takih omejitev, ki bi bile društvu in njegovim gostom v nečast, odpovedal vso slavnost.

Slovensko in italijansko občinstvo je spoznalo od prvega začetka naprej neopravičenost, podlost in zlobnost onih raznovrstnih demonstracij, ki so se vršile proti slovenskemu narodu, ter je pričakovalo, da se povrne narodu čast, ki se mu je kratila s celo vrsto osem dnevnih agitacij. Ker je bil prav ta čas zbran deželni zbor goriški, bilo je naravno, da je vsakdo pričakoval, da deželni poslanci kot zastopniki naroda bodo zahtevali zadoščenje za sramoto, ki se je naredila vsemu slovenskemu narodu na Goriškem in povabljenim tržaškim gostom. Ničev je izgovor, da agitacija je bila proti društvu in ne proti narodu. To je res, da društvo je napravljalo društveno slovesnost in ne sploh narodno, ali nasprotni agitatorji so slavnost podpornega društva od prvega začetka razglasili kot splošno narodno slovesnost in kot proti taki so agitirali. Zato ni bilo žaljeno le društvo, ampak kakor smo omenili slovenski narod. To je pokazalo tudi vedenje našega naroda po Goriškem, ki je z enim glasom oporekal žaljenju, katero je čutil zadnji bajtar v naših hribih.

Deželni poslanci so bili nekaj časa res za to, da naj se stavi v tej zadevi interpelacija do visoke c. k. vlade. Pozneje so pa drugače ukrenili, da na podlagi dokumentov, katere je prinesel poslanec g. Povše na dan, se ne more staviti interpelacija, češ da iz njih ni razvidno, da bi bila vlada proti odbo-rovi volji odločila pot izpred Katarina čez Korenjo mimo Batističevega mlina do Borghesa. G. Povše se je sklicaval na ustne dogovore z vlado, sledujoč se je pa tudi on udal, da ni ugovarjal, kakor se nam je sporočilo, ko je klub slovenskih poslancev 14. julija sklenil, naj se interpelacija ne stavlja.

Nočemo soditi med deželnimi poslanci in predsednikom podpornega društva g. Povšetu, kdo ima prav glede določanja one poti, o kateri se govori. To vemo, da g. Povše je trdil v odboru podpornega društva in trdi še zdaj, da je ustmeno dogovoril z vlado pot, ki se mu je potem zanimala. Prašanje glede poti je sicer važno, pa ne edino, zaradi katerega bi se bila imela vlada interpelovati. Ako se poslanci niso mogli spomniti na nobeno prašanje, katero bi bilo imelo dejansko podlago in za katero bi bili mogli in morali vlado interpelovati, naštejemo jim jih en par. Prašati bi se dalo, ne da bi interpellanti smešili sebe ali narod: ali je visoki vladi znano, da ko je slov. bralno in podporno društvo pripravljalo omenjeno slavnost, je nastala v Gorici velika agitacija proti nji? Ker niti Slovenci niti podporno društvo niso te agitacije provocirali, ali vé visoka vlada, odkod izvira ves ta hrup in šunder? Ali vé visoka vlada v katerih štacunah in pisarnicah so se kovali naklepi proti omenjeni slovesnosti? ali vé število in imena tistih mož, ki so imeli vso agitacijo v rokah? Kaj je storila visoka vlada proti hujskačem, ki so sejali v Gorici laži med meščane, da bi jih razburili proti omenjeni slavnosti? Kako sodi visoka vlada o člankih nekega lista, katere ima javno mnenje za prouzročitelje vseh neredov? Ali se ne zdi visoki vladi, da je mestno atarejšinstvo goriško prekoračilo svoj delokrog, ko je

obravnavalo v javni seji protest zoper ono slavnost? Kaj je storila visoka vlada v tem oziru? Kdo je vzel omenjeni protest nazaj? s kako pravico je to storil? Kdo je vrnil oni protest in s kako pravico? Kaj je storila ali misli storiti vis. vlada v tej zadevi? itd. itd.

Naše mnenje je to, da slovenski narod je bil res žaljen, da poslanci bi se bili morali potegniti za njegovo čast in da za dostojno interpelacijo ni manjkalo dovoljne stvarne podlage. Da interpelacija najbrže ne bi bila imela željenega uspeha, to sicer priznavamo, a neuspešnost na eno stran ne izključuje uspeha na drugo. Ako bi se drugega ne bilo doseglo z interpelacijo, izrazilo bi se bilo vsaj javno mnenje, in menimo, da poslancem ni v zasmeh, ako zvesto tolmačijo želje in čute naroda nasproti vladi.

Nadejali smo se odločne besede od naših poslancev, a te nismo slišali. Bili smo se, da letošnja molčečnost gospodov poslancev ne obrodi dobrega sadu, kajti narod sodi tako, kakor smo izjavili. Nekoliko tolažila nam je prinesla v tem oziru izjava dr. J. vitezja Tonklija, katero smo prinesli na drugem mestu. Iz nje spoznavamo, da v teh v zamotanih razmerah so poslanci vsaj zadnji trenutek skušali namestiti z živo besedo, kar so bili opustili s pisavo.

Deputacija treh poslancev je bila pri dvornem svetovalcu, baronu Rechbachu, ter je izrazila pritožbe slovenskega naroda zaradi dogodkov zadnjih tednov. Dr. J. Tonkli zagotavlja, da je na podlagi prejšnjih dogodkov in izjav dvornega svetovalca storil in da še stori svoje korake, da se reši čast slovenskega naroda, če tudi ne obeša vseh svojih dejanj na veliki zvon, češ da vsega se ne more objavljati, ako se noče uže naprej stavljati zaprek najboljšim namenom in dobremu uspehu. Obečuje nam slovesno, da ko bo podporno društvo zopet pripravljalo odloženo slovesnost, bo delal na vso svojo moč, da se slovesnost častno osnuje in izvrši, samo da se mu o pravem času stvar nazna-ni, predno bo zamešana, in da v tem slučaju je pripravljen iti tudi na Dunaj k ministru Taaffeju, ako bi bilo treba.

Razburjenost je velika in opravičena, vendar, rojaki potrpite se sodbo, vsaj slovesnost se ima vršiti v kratkem, 5. oktobra, in takrat bomo videli, kakor upamo, vse naše moče delujoče za slavno in častno izvršitev one slavnosti, ki je bila sedaj odložena. Veselimo se med tem splošne vzbujenosti in narodne zavednosti, ki se je pokazala o tej priliki po vsem Goriškem. Glavna skrb naj nam bo, da to vzbujenost in zavednost krepimo in ohranimo.

Izjava.

Na mnogostranska prašanja, zakaj niso slovenski deželni poslanci goriški stavili v deželnem zboru interpelacije do visoke c. k. vlade glede namerovane in potem odložene slavnosti blagoslovljenja zastave slovenskega bralnega in podpornega društva v Gorici, štejemo si v dolžnost, naznaniti slavnemu slovenskemu občinstvu v svojem in kakor upam v imenu svojih tovarišev, slovenskih deželnih poslancev v Gorici, sledeče.

Omenjena slavnost je bila odpovedana z vlogo na slavno c. k. okrajno glavarstvo v Gorici 4. julija t. l. Od tistega dne do prihojnje seje deželnega zbora, to je do 8. julija popoldne, se je po mestu in tudi po deželi mnogo govorilo o interpelaciji, katero bi nameravali staviti poslanci do slavne vlade zaradi tega dogodka. Interpelacija se je predložila po g. poslanci Povšetu, ki jo je bil spisal, drugim deželnim poslancem še le pol ure pred sejo, zato je poslanci niso hoteli podpisati, ker jim vsebina in oblika ni bila še popolnoma znana; sklenili so pa, imeti po javni seji klubovo posvetovanje v tej zadevi.

Pri tem posvetovanju, katerega so se udeležili vsi slovenski poslanci, bilo je soglasno spoznano, da po g. poslanci Povšetu predložena interpelacija ni tako utemeljena, da bi se mogla v javni seji izročiti zastopniku visoke vlade. Sklenilo se je, naj se zadeva natančno preudari in naj dodá g. Povše v ta namen

vse na interpelacijo nanašajoče se papirje, s katerih pomočjo naj bi se eventualno sestavila nova interpelacija.

11. julija predpoludne zbrali so se oni poslanci, ki so bili v Gorici ostali in ki niso bili zadržani, v pisarnici dr. Nikolaja Tonklija v posvet zaradi interpelacije. Navzoč je bil g. Povše, ki je izročil razen interpelacije tudi one papirje, na katerih podlagi je bila interpelacija pisana. Pričujoči poslanci so se odločili, naj se interpelacija stavi, ter so naložili dr. Nik. Tonkliju, naj vse premisli ter potrebno ukrene.

14. julija ob 10. uri predpoludne imeli so slovenski poslanci skupno sejo, v zadevi interpelacije. Dr. Nik. Tonkli je poročal, da po g. Povšetu izročeni papirji niso dotične zadeve, o kateri bi interpellovali, ni pojasnili, ni utrdili in da na tej podlagi sestavljena interpelacija bi bila poslancem bolj v zasmeh nego v čast. Enoglasno je bilo na to sklenjeno, da na podlagi predloženih pisem se interpelacija ne more staviti. Tudi g. Povše, ki je bil navzoč, ni temu ugovarjal.

Tako je interpelacija izostala.

S tem se pa slovenski poslanci niso zadovoljili. Priznavali so, da slovenski narod goriški je bil hudo žaljen po neopravičenem hujskanju proti njemu in sklenili so zahtevati v tem oziru, kakor tudi gledé krčenja uže dovoljenega programa za gore omenjeno slavnost, pojasnil od sl. c. k. okrajnega glavarstva. V ta namen šla je deputacija, obstoječa iz gg. dr. J. Tonklija, Fr. Povšeta in Jos. Ivandiča, k c. k. dvornemu svetovalcu baronu Rechbachu, ki jih je sprejel 17. t. m. opoldne.

Dr. J. Tonkli je poudarjal, da se je vled odložbe svečanosti polastila strašanska razburjenost in srditost vsega slovenskega ljudstva po deželi, katero vidi v omejitvi iz začetka nepogojno po programu dovoljene svečanosti razžaljenje slovenskega naroda, in da zahteva zadoščenja, posebno za to, da je bila za spreved od shajališča na Katarinijevem trgu do Kostanjevice odločena tista pot, po kateri se živina goni na trg.

Na to je odgovoril dvorni svetovalec, da je bilo potrebno omejiti vso svečanost na odločene ulice in prostore iz ozirov vzdržanja javnega miru, reda in osebne varnosti, ker gledé na to, da je svečanost imela postati velikanška in spremeniti se iz privatne v narodno, so širili skrivni življenjski vznemirjenje in razburjenost pri Lahih v Gorici; da so skrivne moči pripravljale se, da bi kalile mir in red na dan slavnosti, in da ni bila zagotovljena niti osebna varnost. Dokaz temu lepa kopica brezimnih pretilnih pisem, ki so došla njemu in pa č. predstojniku samostana na Kostanjevici, kakor tudi to, da je policija poizvedela, da je bilo v dveh krčmah plačano po 100 litrov vina, namenjenega goriškim malopridnežem, da bi ti potem nemir delali; da je on o teh činih ovadbe vložil pri državnem pravdnistvu, in da bo resnico tega dokazala sodnijska obravnava. Dalje je povedal, da je policija zasledila še drugo stvarino, s katero so nameravali javni mir kaliti in v nevarnost spravljati osebno varnost. Zatrtil je gosp. dvorni svetovalec, da njemu ni še na misel prišlo, žaliti slovenski narod, ker tu je šlo le za privatno društvo, in ker je skrčil program le v tistih mejah, ki so bile dogovorjene z odborom podpornega društva, oziroma z društvenim predsednikom g. Fr. Povšetu.

Naznanil je bil namreč društveni predsednik gosp. Povše c. k. okr. glavarstvu v ulogi 1. julija tek. l., da je odbor preložil shajališče gostov s Travnika na trg pred Katarinijevo gostilno.

Ker ni bila v tej vlogi naznanjena pot, po kateri bi šel spreved od Katarinija na Kostanjevico, umevno je bilo za okrajnega glavarja, da pojde po krajši poti okolo mesta, ne pa da se vrne v mesto, ker tako bi se ne bil dosegel namen, da bi se spreved ne pomikal po mestu. G. Povše, ki je bil kot član deputacije navzoč in je slišal to razlaganje in pojasnovanje dvornega svetovalca, je sicer trdil, da je bilo pozneje dogovorjeno, da pojde spreved po ulici sv. Antona, ali g. okrajni glavar je to odločno zanikal. Dr. Tonkli je potem interpeliral dvornega svetovalca

radi hujskajočih člankov v „Corrieru“ od 28. junija in 2. julija. Dvorni svetovalec je odgovoril, da je on kot načelnik policijske oblasti stavil na pristojnem mestu nasvet, naj bi že prvi list se konfisciral, da pa ni dosegel kot to, da je bil vsaj drugi list zasežen.

Deputaciji in drugim poslancem, katerim je deputacija o tem pripovedovala, se je zdelo, da po takem odgovoru in zagotovljenji dvornega svetovalca bi interpelacija ne bila več na pravem mestu.

Kar se tiče pa moje malenkosti pri snovanju te svečanosti, moram naznaniti, da sem, predno je bil program sestavljen, svetoval predsedništvu, kako naj se postopa, a da potem me ni nikdo več za svet prashal niti mi naznanil, kako se ima svečanost vršiti.

Društveni predsednik gosp. Povše je bil prišel zaradi programa prvokrat k naši dne 4. julija tek. zajutra z nekim telegramom iz Trsta, v katerem je bilo naznanjeno, da ako ni dovoljeno ondašnjim društvom, da bi došla v Gorico kot prosti državljani, bi jim bilo težko udeležiti se svečanosti. Pri tej priliki mi je bil naznanil, da se je bil društveni odbor sam v nasvetovane omejitve udal. Jaz sem to udanost, koj grajal dostavši, da jaz kot predsednik društva ne bi bil pičice od dovoljenega programa odstopil, ker za Slovence prevzame lahko vsak poročstvo, da, kakor niso nikdar kalili javnega miru in reda, tako ga tudi pri tej priliki ne bodo; zabraniti pa, da bi drugi miru ne kalili, to je dolžnost politične oblasti.

Rekel sem, da bi bilo bolje, ako bi bila politična oblastnija sama dovoljeno slavnost prepovedala, ker potem bi imeli v roki vsa pravna sredstva proti prepovedi, česar sedaj nimamo, in odločno sem odsvetoval, da bi odbor sam slavnost odložil, dostavši, da tržaška društva imajo dovoljenje od namestništva v Gorico korporativno priti in se tukaj korporativno udeležiti slavnosti, katero dovoljenje mora tukajšnja podrejena politična oblastnija spoštovati.

Kaj in koliko bi bil jaz toraj pri tej reči zakrivil, tega ne morem razumeti.

Priznavam pa rad da se imajo goriški Slovenci po pravici za žaljene po neki skrivni laški stranki v mestu, kakor tudi odobravam že upeljane represalije, in svoje posebno veselje moram izraziti na tem, da je vse naše slovensko ljudstvo po Goriškem, ne glede na stranke in stanove, prešinila nejevolja za to narodno razžaljenje.

Zagotavljam pa, da stvar na pristojnem mestu tako pojasnim kakor zasluzi, in kolikor moje slabe moči morejo, bom za to skrbel, da ne bo trpela narodna čast, katera je tudi moja čast, katera mi gre čez vse.

Zagotavljam še nadalje, da bom tudi jaz sodeloval, da se bo odložena slavnost častno vršila, kakor društveni odbor sklene, in da sem pripravljen v ta namen odpotovati celo na Dunaj, ako bi v to ne privolile ministerstvu podrejene politične oblasti.

Dr. Josip Tonkli.

Dopisi.

Z Goriškega, 22. julija. — (Izvirni dopis.) Zastava „Slovenskega bralnega in podpornega društva v Gorici.“

Po §. 1. društvenih pravil „bralno-podpornega društva“, katera so bila 24. junija 1882. od c. k. namestništva v Trstu potrjena, sme to društvo imeti svojo zastavo, belo — modro — rdečo, s podobo sv. Cirila in Metoda, in s črno-rumenim trakom. Po teh pravilih sme torej to društvo svojo zastavo prosto razvijati v naši državi in sicer tem več tam, kjer ima društvo svoj sedež. Po društvenih pravilih bila je torej dolžnost odbora tega društva, da priskrbi zastavo, da izpolni zgoraj omenjeni §. 1. in §. 25., ki govori: „Društvo bo spremljalo domače ude, kadar umrjejo, z društveno zastavo slovesno k pogrebu.“ In res, odbor je nabiral radodarne doneske pri društvenikih in rodoljubih, in nabral je primerno svoto, da je mogel kupiti dostojno zastavo, katera bo delala čast našemu društvu.

Odbor je tudi skrbel, da bi se zastava, kakor je navada tudi gledé drugih zastav v naši državi, slovesno blagoslovila, in dan (kakor znano) bil je določen, katerega je ves slovenski narod veselo pričakoval. Ali glej! Preden je zastava došla, od koder je bila naročena, k svojem društvu, napovedal jej je boj nam nasproten list. Vlada odmaknila je s privoljenjem društvenega odbora točke programa te slavnosti katerega je bila prej dovolila, in to zaradi razsajanja neke svojati. Ali odbor podpornega društva ni mogel podvreči se takim pogojem, da bi svoje goste po stranskih poteh vodil, in je raje slavnost svoje zastave častno odložil ter si pridržal pravico nadaljnjih korakov.

Da bi mi Slovenci kot zvesti državljani ne imeli pravice po glavnem mestu naše dežele prosto hoditi pri postenej slavnosti, ko ljudje vsake druge narodnosti smejo svoje burke po mestu nganjati! Italijani ženejo večkrat v tednu s Kranjskega in Hrvaškega cele črede konj, celo nezvezane, kar je nevarno, po mestu in sicer po Staremu trgu, Laštelji, čez Travnik mimo šol čez novi most dalje v Italijo. Kedaj je kdo zabíval,

dá bi te živali gonili čez živinski trg, mimo Katarina za Ražonarji potem čez Sočin most? Pošten slovenski narod, ki še ni imel prilike, da bi se smel s poštenim podpornim društvom veseliti, ta narod ne sme po glavnih ulicah hoditi, po katerih Italijani konje gonijo. Ta narod naj bi po stranskih živinskih ulicah hodil!

Ko sliši slovenski narod, da preljubljeni vladar obišče deželo, ali ko vé, da se praznuje praznik cesarju na čast, prileti iz dolin in z najvišega hriba, da pokaže udanost svojemu vladarju. Ta narod iz srca kliče živio cesar! Kaj pa irredenta dela o takih prilikah? Pobere se ven iz mesta in si v kaki skrivni krčmi s pijačo privezuje dušo, da ji od jeze ne poči. Če le more, o takih prilikah kaže zvestobo do vladarja s kako burko, maže slovenska imena, celo veže božje ne pusti pri miru.

Ali se je ze Slovenec tako nesramno in nevarno obnašal? Nikoli! Uboga slovenska duša. Ti, ki si tako zvesta in ponižna, pa nimaš usmiljenja, še pri blagoslovljenji zastave poštenega in prepotrebne podpornega društva ne, katero je postavno potrjeno, kateremu je že sam presvitli cesar svojo naklonjenost pokazal; kje tiči vzrok temu zaviranju? Ko je delavsko podporno društvo v Trstu pred dvema letoma blagoslovilo svojo zastavo, udeležilo se je tudi goriško podporno društvo iste slavnosti, katera je bila veličanska. In glej, v Trstu, ki je tudi poitalijanceno še večje mesto, vršila se je slavnost tako mirno, da ni drug drugemu žal besede oporekel. Te slavnosti sta se udeležila c. k. namestnik in mestni župan osebno. Vse se je vršilo prav mirno. Zakaj pa so tukaj v naši Gorici take strastne zapreke. Morda hočejo s tem slovenski narod zatreti? Ne bo!

Naslednji zaviranja blagoslovljenja društvene zastave se dobro poznajo, in nekateri nasprotniki slovesnosti jih tudi dobro čutijo.

Naš narod pa, dasi je skozi to močno razžaljen, postal je še bolj pogumen, oživel je, rekel bi, iz spanja. Vsak najrevnejši kmet je prišel k zavednosti in do prepričanja, koga ima čislati in koga ima tudi materijalno podpirati. Tako je prav; svoji k svojim. Zatorej bratje na noge, vsak naj dela po svoji moči, ker ako si sami ne pomagamo, drug tudi ne. Ostanimo zvesti ter delajmo, da ta slavnost ne zaostane, ampak da bo še večja kakor je imela biti, in to po vsej pravici, ker živimo v ustavnej državi, v kateri imajo vsi državljani enake pravice.

Od desnega brega Soče, 22. t. m. Presrečni mi Slovenci! Kako brzo napredujemo na Primorskem. Nedavno se nam je naštevala mnogobrojna truma, ki se nas boji. Pa glejte čudo, kar čez noč so postali naši prijatelji in se nam ližejo. Zares zanimivi so ti gospodje, saj se je eden njih izjavil, da nima nobene mržnje proti slovenskemu narodu, da je njegova štacuna odprta vsem sodečelanom brez razločka narodnosti. Pravo je zadel mož, istega mišljenja so tudi drugi ljudje nam tujega pokoljenja. To so nagli napredki, kaj ne, predragi mi Slovenci. Nadejamo se, da postanejo naši Savli še narodni Pavli. Saj pismeno obetajo, da bodo posihmal naši prijatelji, posebno kjer bo posla z denarom. Ali pa so v drugem obziru nam prijazni, ne morem reči pri najboljši volji; a to pa vem, da nam niso vsi Italijani nasprotni; Bog tega varuj; nabajejo se tudi pri njih možje, ki naše pravice priznavajo. Le peščica kukavic, ki so avstrijskega kruha pijani, in precejšnje število renegatov, ki so svoje slovenske matere jezik zatajili, so nemirneži, kričaci, rogovileži, ki so vsakemu dobremu napredku, blagemu namenu, patrijotičnemu podjetju sovražniki, posebno pa če izhaja od Slovencev. Vedite, gospodje, da vaše vpitje je bilo veliko, kje je pa pogum? Vse je hotelo podpisati protest, ko ste pa spoznali svojo bedarijo, so mnogi utajili svoje podpise. Ko smo vas potipali na najbolj občutljivo stran, takrat se le ste se zdramili in ste spregledali svoje neopravičeno djanje. Opustili, zatrli, uničili ste protest koj v začetku, da bi se obvarovali nakopane si blamaže. Zlaj, ko vidite, da se že priprosto nizko ljudstvo zaveda in da povzdiguje svoj veljavni glas, stisnili ste rep, bandero ste obrnili in obesili si na obraz krinko. Pa vedite dobro, pri vsem tem vam ne zaupamo. Čudite se temu, kako smo priprosto delavsko in kmečko ljudstvo prišli k spoznanju, ki ste nas imeli za robate, neomikane, surove, šklafe.

V svoji bratski ljubezni je „Corriere“ prišel na prav primitivno iznajdbo, češ, da duhovni po deželi agitirajo, ščuvajo proti Italijanom, kar je popolnoma neresnično, krivo. Primorski Slovenci so že toliko zavedni svoje narodnosti, da ni treba „Corrieru“ si glavo lomiti, od kod naenkrat tak prevrat v politiki. ČČ. gg. slov. duhovni po deželi so v vsakem obziru hvale vredni, nikakor ni jim podtikati ščuvanja zoper drugo narodnost, so narodni tako, kakor se da spraviti v soglasje z vero, katero oznanjujejo. Predzrnost brezmejnja, če se kedo podstopi slov. duhovstvu očitati narodnih agitacij in če hoče celo nanj uplivati z neko neresnično izjavo premil. v. č. gg. nadškofa. Sramuje naj se take tendencijske vesti, kdor jo je prvi iznašel.

Vi pa, primorski Slovenci, ne dajte se oplahiti od nasprotnega duha, krepko se mu ustavljajte, ne bojte se njegovih peklenških spletk. Vzemite si v izglede peneco se, naglo deročo Sočo, katera je med tremi slovenskimi rekami Dravo in Savo najprva pridrla v morje, čeravno sti jo bili sestrici prekanili, in sti, ko je Soča zaspala, tiho proti morju šinili. Prebudeča se Soča hitro plane kvišku, prodere gorovja, skale, pečine in prva pred obema onima je Soča do morja dospela.

Tako bodite tudi vi, goriški in primorski Slovenci, hitro deroči, da premagate vse ovire, in dasi smo se prebudili zadnji iz spanja, tucimo, da bomo v napredku pred drugimi, saj gre za pravično, narodno stvar. Na noge tedaj, vrlji bratje. Živela Avstrija! Živeli goriški Slovenci!

Čepovan, 22. t. m. Ne najdem primernih besedi, da bi prav izrazil občutke nejevolje in čudenja, ki so pretresali naše živce, ko smo v „Ed.“ brali „domačo kľofuto“ in smo tudi v zadnji „Soči“ brali potrdilo, da slovenski poslanci ne bodo stavili interpelacije zaradi „slovenski narod“ žaljivih dogodb v Gorici. Mar ti gospodje ne marajo več biti zastopniki svojih volilcev? Ali so v svoja poslanska opravila tako vtopljeni, da ne vidijo in ne vedó, kaj se godi v mestu in po vaseh? Z interpelacijo bi ustregli vsemu narodu in konečno menda tudi vladi, kateri je gotovo na tem ležeče, da položaj razkrije ter svetu pokaže, kedo žali naš avstrijski patrijotizem. Pa gg. poslanci morajo uže imeti temeljite razloge, da molče; no! slovensko ljudstvo pa je govorilo, in bo še govorilo, ono nima uzroka molčati.

Iz raznih krajev naše domovine smo uže slišali glas naroda, naj mi bo dovoljeno objaviti tudi glas in mnenje naroda v tukajšnji okolici.

Da posameznosti izpustim — in kedo bi mogel in smel vse popisati! — povem le to, da 5. in 6. dan t. m. je bilo ljudstvo tako razburjeno, da je mauj-kalo samo moža, ki bi zakričal „Za menoj!“ in ljudstvo bi šlo „iridenti“ pokazat avstrijske meje. Celc mirni Lokvarji so se združevali, da gredo k prihodnji slovesnosti; in komaj sem svojim ušesom verjel, ko sem slišal glas Ogjarjev: „če turli nismo za take mestne slovesnosti, če tudi smo črni kot oglje, vendar zdaj pa pojdemo!“ Ali za banket poslani denar se je povrnil in slovenski poslanci ne čutijo potrebe razžaljen narod zagovarjati v deželnem zboru. Kje je narodna, kje je avstrijska zavest, da se skrivate pred predrzno irredento? Naši nasprotniki vsako malenkost, ki služi njihovim namenom, obesijo na veliki zvon; a naši poslanci menijo molčati, ko vendar ves narod na Goriškem tirja, da naj bi govorili, ter razžaljenemu narodu priborili zadoščenje.

Odborniki katoliško-politiške čitalnice v Čepovanu so se posvetovali, bi li ne kazalo sklicati občni zbor, da bi na podlagi društvenih pravil se posvetovali, kaj je storiti v obrambo narodnih pravic. Konečno se je za zdaj občni zbor odložil, da bi razkaleno ljudstvo se še bolj ne unelo; določilo pa se je, da naj predsedništvo v obliki dopisa objavi: a) začudenje nad odjenljivostjo naših deželnih poslancev, b) nado, da gg. poslanci sami ob sebi svoje temeljite razloge popustljivosti objavijo ter narodu in svojim volilcem dajo priliko na podlagi onih razlogov izreči konečno sodbo.

Predsednik kat. polit. čitalnice v Čepovanu.

Gradišče, 21. julija. Čudno, da se g. y. C. prodajalec v Raštelji, v zadnji št. „Soče“ na tak način opravičuje, da je podpisal peticijo proti slovenskemu blagoslovljenju zastave podpornega društva le radi tega, ker mu je bilo rečeno, da se s tem zabranijo neredi v mestu in ohrani mir!

Kedo bi bil prouzročil nered, kedo bi bil kalil mir? Mogoče Slovenci ali zmerni Italijani? ali ona peščica „neodrešencev“? Prvi in drugi gotovo ne! Saj so se hotela italijanska društva udeležiti omenjene slavnosti in tako povišati društven praznik. Da bi pa peščica irredentarijev prouzročila nered in kalila mir, tega se Slovenci niso bali, ker bili so gotovi, da oni bi se ne bili še pokazali, ker zadostuje jim že „mokra cunj“.

Da se hoče g. C. pred Slovenci s tem oprati, da izraža v zadnji „Soči“ svojo veliko žalost, ker je našel tudi svoje ime med tistimi, ki so podpisali peticijo, se čudim. Mislim, da njegova velika žalost izhaja največ iz tega, ker so mu Slovenci dali slovo in da mu sedaj muhe dolg čas preganjajo. Da se je udal mali peščici in podpisal peticijo, s tem pa obrnil hrbet rediteljem Slovincem in jim pot zapiral do njih zastave, ni li to iz mržnje proti slovenskemu narodu?

Izjava g. C. da so duri njegove štacune vsem narodnostim odprte, je kaj čudna. Ni-li štacuna javna? Nimajo li Slovenci enakih pravic z drugimi narodi. Hoče se g. C. Slovincem milostnega izkazati s tem, da jim velikodušno blagovoli vstop v svojo štacuno? Hoče-li on sé svojo veliko žalostjo tiste zopet privabiti, katere je se svojim postopanjem odgnal? Bi se

ne smijal potem v pest, da jih je tako lahko pregovoril.

Komen, 22. julija. Huda vročina, ktera je nekaj dni nas mučila, je vendar ponehala. Blagodejni dež, ki je rosil na suho zemljo v soboto in nedeljo, ohladil je za toliko ozračje, da človek lahko diha, ter napojil je za toliko rastline, da smemo upati še nekaj od njih.

14. t. m. zvečer napravil je komenski pevski zbor serenado na čast gospodu novoimenovanemu sodniku J. Wallenhofu. Sodelovala je tudi domača godba, ki je nekaj kosov vrlo dobro igrala. Ker so vsi godci temeljito v tej stroki izvežbani, pospela bi se družba lahko do više stopinje in slave, a škoda, da se premalo skupno vadi. Po petji in godbi prekoračili sti društvi celo vas, a pozneje zbralo se je vse, kar je odličnega, pri g. Kovačiči, kjer je trajala zabava do dveh popoldnevi. Ker so bili tu vsi stanovi zbrani, prepričal se je sleherni lahko, kako cenimo vsi moža pošteniaka, ter kako se veselimo njega imenovanja okrajnim sodnikom. G. Wallenhof, dasiravno nij rodod Slovenec, vendar čuti z nami kot pravi človek naše težnje, naše boli. V kratkem rečeno: on je pravičen ter umi izraz ravnopravnosti.

Tacih uradnikov nam manjka, zato pa nij se čuditi, da mu je ljudstvo nakloneno, kar se je dovolj jasno razvidelo onega dne pri skupni zabavi. Bog nam ga ohrani mnogo let v narodno in gmotno korist ter družim mladežem v spodbudo in izgled!

Slovensko uradovanje, se vé, ni vsem po godu, posebno onim ne, ki so preleni, da bi se pravilnej slovenščini in našim izrazom privadili, a do tega mora priti prej ali poznej. Ptičke, ki se temu protivijo, poznamo po perji, a hvala Bogu, da ni njih beseda merodajna. Na zdar!

Iz Štanjela, 20. julija. — Vsled nameravane demonstracije o priložnosti, ko je hotelo podporno društvo svojo zastavo blagosloviti, in neopravičenega protesta nekaterih Goričanov sklenili so udje tukajšnje čitalnice strogo ravnati se po načelu: „Svoji k svojim.“

Upajo in pričakujejo tudi, da možje, katerim je v prvi vrsti dolžnost paziti, da se narodu ne godi krivica in da se ne žali njegov narodni čut, bodo skrbeli, da se bodo svečanost vršila tam in tako, kakor zahteva čast slov. naroda, kateremu je baje tudi že čas pretekel, da bi moral biti zmirom in povsod sluga drugim narodom.

Iz Ljubljane, 20. jul. (Izv. dop.) Vsak, kdor je čital v št. 113. „Ljublj. lista“ sestavek „Našim Sokolom“, katerega je ponatisnil „Slov. Narod“ v št. 162, mora z žalostjo strmeli nad predrznostjo, s katero se v najnovejšem ljubljanskem dnevniku grdi imenovano narodno društvo. Za Boga, kam smo li Slovenci dospeli, in kam še pridemo, ako pojde tako naprej, da se bodo napadali po nepoklicanih klečplazih naši najboljši kolovodje in najzaslužnejša naša narodna društva? Ni li to ravnanje več ko nepremišljeno in ni li kateri Slovenec v istini prava pravcata „fleksera“, katera si je vpostavila za zadačo, izpodjedati dosledno korenine, ki še poganjajo na našem narodnem deblu in tako onemogočiti in posušiti tista polja, ki so se z največjim trdom preorala po naših pradedih, značjujnih Slovincih, v prid in blagor naše domovine. Tu naj se mi dovoli le jedno vprašanje, namreč: „Se je li „Sokol“ v nedeljo, ko se je vračal od patrijotične slavnosti iz Vodmata, res takó zelo pregrešil, da se je neki nepoklicani stražnik poklicanega čutil, tako nesramno napasti in grditi pošteno društvo na dolgo in široko.“ — Odgovor z: NE! je lehak! „Sokol“ ni ničesar pregrešil, temveč vedel se je čedno in dostojno, s „Sokolom“ korakali so istotako čitalnični pevci s zastavo, „Lj. list“ si je izbral „Sokola“, da ga pohrusta, dočim pevcev niti ne omenja. Ako je navdušen občinstvo, katero je društva spremljalo, mej potom slava in živio upilo, in ako ni spreved korakal po stranskih potih (po želji oficijozna morda celó takó, kakor se je zahtevalo, naj bi storili goriški Slovenci), ako je marveč šel ravno in krajšo pot mimo kazine, katere poti ni filharmonično društvo za tisti večer vzelo v najem, je li to kaka pregreha, ali se more to šteti za neotesanost društva? — Se li pri slavnostih, katere prirejajo Nemci v Avstriji in izven nje, res vse tako ponižno, tiho, mirno in gladko vrši, kakor meni „Lj. list“, da bi se moralo vršiti v Ljubljani, v domačem kraju, na ljubo pešiči nemčurjev? In recimo, da je „Sokol“ odzdravljaj pozdravljajočemu občinstvu, se li mora to razglasati za neotesanost? In ako je bil kak list poklican, grajati to nedolžno navdušenost, bilo je li treba, da stori to prav nazivljajoč se slovenski list? Vse to skupaj daje nam poguma dovolj, zavračati z novega početja „Lj. lista“, ako je smel do sedaj mirno razbijati po tem ali onem našem zaslužnem narodnjaku, moramo mu pač javiti, da s tem, da je nepedel našega vrlega „Sokola“, ni na pravega zadel, kajti „Sokol“ je ljubljeneč našega na-

roda. Vsak narodnjak bode znal, da je naš hrabri „Sokol“ neprecenljive vrednosti za naš narod, ki je skozi dolgo vrsto let dosledno in z najboljšim uspehom deloval v povzdigo in probujenje našega naroda po Slovenskem. „Sokol“ žrtvoval je skoro vse svoje dohodke narodu v prid in vrli njegovi člani plačujejo največji narodni davek s tem, da se udeležujejo narodnih slavnostij in veselic, bodi si v Ljubljani, ali po deželi in tudi izven njega domovine, in katere jih gotovo stanejo mnogo novcev. Kedo drugi bi bil rešil uže pri raznih prilikah in slavnostih čast našega naroda, da bi ne imeli „Sokola“, kateri ni nikedar od početka do danes zaostajal, ako ga je klicala tromba na dan za narodno reč. „Sokol“ naš in naši pevci, to je jedini steber, ki se ne dá razrušiti, če tudi bi „Lj. list“ še s tako debelimi bombami streljal vanj. To je naša skala, ki se ne dá razrušiti! Predno pade naš ljubljanski „Sokol“, pade oficijozus „Ljublj. lista“ sam, in potem se povrne mej nas zopet toli zaželeni mir. Vi pa, Sokolovci naši! ne prestrašite se napadanj take baže; držite se hrabro narodnega svojega prepričanja in krepko stopajte za svojo krasno zastavo tudi v bodoče v ponos naše domovine. Živio „Sokol“ na veke!

Politični pregled.

V deželnem zboru Moravskem začeli so že Nemci s pomočjo takozvane vladne ali srednje stranke, ki ni pa nič drugega nego druga izdaja ustavoverne stranke, vladi nagajati. Pravijo, da je volitev grofa Schönborn-a, glavarja moravskega, ki jim je hud trn v peti, neveljavna, ker so se godile pri volitvi nerednosti vsled pritiska na uradnike, česar pa ne morejo dokazati. To volitev hočejo ovreči in tako vladi dati dokaz spravljalivosti.

V Bukovini imenovan je kot glavar baron Vasilko-Serečki, namestnik pa dr. Roth. Dosedanji glavar Kohonavski je bil pristaš ustavovercev, dočim je Serečki prijatelj Taaffejeve vlade, Roth je pa pristaš Nemcev.

V tirolskem deželnem zboru je bila 19. t. m. razprava o predlogu, da bi se za južne Tirole ustanovil poseben okrožni zbor, ki bi imel skoro jednake pravice kakor deželni zbor in bi bil le v nekaterih vprašanjih od dež. zbora v lučnemostu odvisen. Deželni namestnik je predlog odločno pobijal ter svaril pred takimi težnjami, ki le notranji mir kalé.

Nemci nekako pisano gledajo bližanje Madjarov in Čehov. Te dni je bil poseben vlak — 500 oseb — iz Budapešta v Pragi, med temi je bilo 200 Madjarov, katere so Čehi jako prijazno sprejeli. Madjarski listi se vsled tega jako povoljno izražujejo o Čehih, nemški pa se hudojejo.

Z Ruskega se zopet poroča, da so prišli na sled veliki zaroti proti cesarju, kateri je imel obiskati Varšavo. Pripravljeno je bilo vse, da se z dinamitom razrušijo palače, v katerih bi utegnil bivati car. Načelnik tej zaroti je sodec Bardavski. Car se ni dal po tem prestrašiti in obišče vsejedno Varšavo.

Domače in razne vesti.

Na mnoga prašanja odgovarjamo, da „Soča“ se bo tudi naprej uredovala po dosedanjih načelih in ji bo vedno naloga, zagovarjati resnico in poudarjati pravico.

Goriška ljudska posojilnica ima nekaj denara v blagajnici; kdor ga potrebuje, naj se oglasi z zanesljivimi poroki v uradu, via Ascoli, h. št. 1.

Za otroški vrt podaril je g. A. H. v Gorici 2 gl., g. J. Kl. učitelj v št. 5 gl. Bog plati! — Voditeljica otroškega vrta dobila je za mesec avgust odpust, da se odpočije od svojega trudapolnega dela. Kdor pomisli, da gospodična voditeljica ima 30 ur na teden z otroci opraviti, lahko spozna, da so ji počitnice vsaj enega meseca neobhodno potrebne. Pri tej priliki ne moremo zamolčati, da se gospodična Kren z vso udanostjo in marljivostjo vabi z otroškim vrtom ter da jo otroci spoštujejo in ljubijo kot svojo mater. Društvu, ki skrbi za vzdrževanje tega prekoristnega zavoda, čestitamo iz srca, da se mu je posretilo dobiti tako izvrstno moč za prvi slovenski otroški vrt v Gorici. Da pa ne bo korist otroškega vrta za ves mesec odtegnena onim roditeljem, ki ne morejo sami svojih otrok doma nadzorovati, poskrbljeno je, da bodo

megli roditelji svoje otroke tudi o počitnicah meseca avgusta pošiljati v otroški vrt, kjer bodo skrbno nadzorovani in varovani. Prijateljem dobre uzgoje priporočamo ta vrt v krepko dejansko podporo.

Ustni zrelostni izpit na gimnaziji je dovršen. Pravijo, da trije dijaki so ga opravili z odliko, šest da jih je padlo za eno leto, dva za pol leta in eden za dva meseca, drugi da so dobili prvi red. Ali je vse tako ali ne, ne moremo trditi; prosili smo štiri gospode, da bi nam izid naznanili, a do zdaj nam niso še ničesa poročali.

Deputacija podpornega društva bila je v Ribembergu pri visokorodni grofinji Lanthier-jevi, da je izrazila svoje pomilovanje zaradi prenešene slavnosti. Grof in grofinja sta deputacijo prav prijazno sprejela ter obečala društvu svojo trdno naklonjenost.

Odpustki porcijunkole dobivali se bodo tudi letos, kakor druga leta v cerhvi č. č. oo. kapucinov v Gorici in v mestu Sv. Križa, č. č. oo. frančiškancev v Gorici in na Sv. Gori. Odpustki se dobivajo pod znanimi pogoji od solčnega zapada 1. avgusta do solčnega zapada 2. avgusta. V cerkvi č. č. oo. kapucinov v Gorici bo 1. avg. o 5. popoldne italijanska pridiga in blagoslov; 2. avgusta bo prva slovenska pridiga ob 6. druga pa ob 9. uri zajutra; pridigovala bota preč. gg. doktorja Mahnič in Sedej, bogoslovska profesorja. Slovesno mašo po drugi pridigi jbo imel milostljivi gospod knezondškof dr. Alojzij Zorn.

Udom podpornega društva se naznanja, da dr. Rojic, društveni zdravnik, je odšel na počitnice in da ga namestuje dr. Martin Keršovan, nunske ulice, h. št. 14, I. Tudi denarničar preč. g. Zorn pojde na počitnice in ga bo namestoval g. Jušt Vuga, v Rabatišči, h. št. 20. I.

„Corriere“ je hraber v molččnosti. Zadnjč smo mu povedali, da ni reu, kar je polagal milostlj. gospodu knezondškofu — jezik gledé slovenske duhovščine, in danes se dela, kakor bi o vsem tem nič ne vedel. Prosimo gospodo čitatelje, naj si zapomnijo to hrabrost onega lista, ki si je postavil nalogo, bojevati se za italijansko pravico (!) goriškega mesta. — Ali „Corriere“ zna tudi govoriti, kadar je po njegovem mnenju treba. „N. fr. Pr.“ je prinesla iz Gorice izvirno laž, da milostljivi gospod knezondškof bi bil razposlal svojemu duhovstvu pastirski list, v katerem bi ga podučeval, da naj se zdržuj politike, češ da politika mu ne pristuje. Dasi bi se „Corriere“ brez težave prepričal o neresnici te vesti, ker ima svoje poročevalce, ki hodijo s svojimi neslanostmi nadlegovat višjega pastirja, je vendar vso vest podal svojim čitateljem brez najmanjše opombe gledé njene verjetnosti. „Corrieru“ ponavljamo, da ta in prejšnja vest o knezondškofu goriškem je izmišljena, ter ga zopet pozivljemo, naj neresnico prekličé.

Imena onih gospodov, ki so podpisali znano peticijo, objavijo se, kakor se nam poroča, po drugi gotovi poti, zato smo opustili za zdaj nadaljevanje imenika.

Goriški šaljivci uganjajo zdaj svoje burke v „Corrieru“, ker drugod jim je policija za petami. Goriške okoličane ovajajo c. k. okrajnemu glavarstvu kot nemirno ljudstvo, ki je v Renčah in v Mirnu nadlegovalo mirne (?) Goričane. Ako bi okoličani kaj takega storili, zaslužili bi gotovo grajo, ali čuditi bi se ne bilo, ako pomislimo na sramotno hujskanje goriške irredente proti mirnim Slovincem, ki je zapeljevala tudi mirne in poštene Italijane ter jim nakopala gmotno in moralno škodo, katere niso zaslužili. Če pa misli kateri burkež ovajati okoličane okrajnemu glavarstvu, naj stori to javno, ne pa z odprtim pismom brez podpisa. Ves svet vé, da tako pismo je anonimno (brezimno), ne pa odprto pismo, kakor se nekdo v „Corrieru“ šali. To isto velja o drugi ovadbi „Corrieravi“ v št. 59., katero so podpisali: „Molti cittadini.“ Poznamo v Gorici moža, ki bi bil milijonar, ako bil imel toliko petakov, kolikor krat je dal pisat ali tiskat: Molti cittadini ali: Molti elettori.

Okoličane goriške opozarjamo, naj bodo previdni in naj se ne dajo zapeljati od ljudij, ki bi morali prišli iz mesta dražiti jih, ker to bi bilo le okoličanom v kvar.

Sočin poročevalec v zadevi gospoda Mighetti klobučarja na Travniku, nam zatrjuje, da vé iz popolnoma zanesljivega vira, da „klobučar Mighetti“ je podpisal znano okrožnico, zadevajočo slavnost podpornega društva, ter meni, da če ni podpisal oče, je gotovo podpisal sin, ki ima z očetom eno in isto klobučarijo na Travniku. — Od druge strani se nam poroča, da je bil gospod Anton Mighetti, oče, oni onorevole cittadino, ki se je pritožil pri milostljivem knezondškofu, ker je bila prinesla „Soča“ njegovo ime v znani zadevi.

Izjave.

Podpisani izjavljam ter dajem častno besedo, da nisem podpisal protesta zoper slavnost blagoslovljenja zastave podpornega društva v Gorici, ter se priporočam slavnemu občinstvu, naj me obiskuje v kupčijskih zadevah tudi naprej kakor do zdaj. Z odličnim spoštovanjem slavnemu občinstvu udani

Jurij Mosé,
kupčevalec z blagom za obleko
v Raštelji, h. št. 8.
V Gorici, 8. julija 1884.

Podpisani potrjuje, da je sicer podpisal znano okrožnico v zadevi blagoslovljenja zastave slovenskega bralnega in podpornega društva v Gorici, pa ob enem izjavlja, da jo je podpisal v naglici, ko je imel veliko dela, ne vedoč, o čem okrožnica govori, in da srčno obžaluje svoj podpis, ker ni imel nikoli nikake mržnje proti nobeni narodnosti tem manj pa proti slovenski narodnosti, do katere je vedno največje spoštovanje gojil. Opiraje se na to izjavo, nadeja se podpisani prav trdno, da slavno občinstvo katere koli narodnosti ga bo tudi naprej rado obiskovalo v kupčijskih zadevah, prepričano, da mu podpisani ustreže vedno s prav dobrim blagom in po nizki ceni.

V Gorici, 22. julija 1884.

IVAN RUBBIA,
steklar v Raštelji.

Podpisani izpoveda, da je podpisal peticijo za devajšo blagoslovljenje zastave slov. bralnega in podpornega društva, pa tudi izjavlja, da je storil to le zaradi tega, ker ni poznal obsega in pomena one peticije, in da bi se ne bil dal pregovoriti za podpis, ako bi bil poznal njeno vsebino, in to tem manj, ker ima že mnogo let dobro kupčijsko znanje s Slovenci in ni gojil nikoli nasprotstva do slovenske narodnosti.

ANTON CHIURLO
kupec z manufakturami
v Raštelji, h. št. 15.

Zahvala.

Podpisani si šteje v sveto dolžnost izreči najtoplejšo zahvalo gospodu priorju, višemu zdravniku v goriški bolnišnici na Studenci, ker si je v mojej bolezni z usmiljenimi brati in z drugim služečim osebjem vse mogoče prizadel, ter me z neizrekljivo ročnostjo tako dobro operiral na shabljeni roki, da sem prav v kratkem času že mogel bolnišnico zapustiti.

Prijaznost osobja z bolnikom, čistota, točna postrežba in izvrstna cena hrana so v tem prekoristnem zavodu res vse hvale in priporočbe vredne.

Rifenberg, v dan 19. julija 1884.

AMBROŽ PONIZ,

Jurijev koledar za leto 1885.

JURIJEV KOLEDAR

za leto 1885.

izdaja uredništvo „Jurija s pušo.“ Obsegal bo na blizu 200 straneh koledar, humoreske z ilustracijami, šaljivo berilo in inserate, ki se bodo računili po primerno nizki ceni za celo stran ali za pol strani. Koledar izide prve dni decembra t. l. Cena mu bo 50 kr., katera naj se blagovoli pošiljati uredništvu

„Jurija s pušo“
v Trstu.

Jurijev koledar za leto 1885.

Sušek Anton,

kupec s kolonijalnim in jedilnim blagom
v Rabatišči v Gorici,

priporoča slavnemu občinstvu razno blago, katero ima vedno v zalogi in po nizkih cenah. Nadeja se obilnega obiskovanja, zagotavlja hitro in natančno postrežbo.

Kar ne pristuje, radi zamenimo.

SAMO

pri Ignaciji Steinerji v Gorici,
nasproti nadškofjski palači.

moreš si priskrbeti po ceni trdno in lepo obleko narejeno ali po meri.

Za pomladanski čas dobiva se tam:

1000 celih oblek z volne po gl.	8 do 30
750 povrhnih sukenj z volne „ gl.	8 „ 22
2000 volnenih hlač „ gl.	2.75 „ 8
1500 volnenih jop „ gl.	5 „ 15
800 oblek z volne za dečke in otroke „ gl.	2.50 „ 8

Ogromna zaloga tkanin za obleko po meri. Blago na ogled dobi na deželo, kdor se oglasi, brezplačno in poštne prosto.

Ima svojo krojačnico.

Kar ne pristuje, radi zamenimo.

Gotov pomoček.

Vsaddo dobi plačilo hitro nazaj, ako bi ostal moj gotovi

ROBORANTIUM (pomoček, da brada raste.)

brez uspeha. Ima tudi gotov uspeh proti pleši, izpadanju las, lusknasti glavi in osivljenju las. Uspeh je gotov po nekaterem drgnjenju. Deluje hitro. Izvirne steklenice razposilja po 1 gl. 50 kr.; steklenice za poskušanje po 1 gl. 1. Grolich v Brnu. Zagotovo v Gorici: Cristofolletti, lekar; v Trstu: Pavel Rocca, lekar v mestni palači; v Ljubljani: Ed. Malve; v Zadru: N. Androvich.

Roborantium rabi se pogosto z uspehom tudi proti slabosti spomina in bolesti v glavi, kar se lahko dokaže s spričevali in zahvalami.

NE. V imenovanih zalogah dobi se tudi ustna karpaska voda Grolichova, gotova pomoč zoper vsakršno bolečo zob, neobhodno potrebna, da se ohrani njih lepota, izvrstno sredstvo, da se ohranijo in čistijo zobje, usta in lesna, sestavljena iz zdravilnih koronik, moravskih Karpat; prave steklenice po 60 kr.

Št. 8523

Razpis službe.

Za občine Kanalskega sodnijskega okraja je izpraznena služba občinskega zdravnika, ki mora zraven tega biti tudi kirurg in porodni pomočnik.

Združeni so s to službo letno plačilo 600 gl. a. v. in posebni zasluzki za obhode po občinah, kateri se uredijo pri službeni pogodbi napravljeni za tri leta, začeni s 1. oktobrom 1884.

Plačilo je namenjeno za brezplačno zdravljenje ubozih gore omenjenega okraja.

Prosilci naj vložijo svoje prošnje pri tem uradu do 15. avgusta t. l., v katerih imajo dokazati, da so dobili od katerega avstrijskega vseučilišča diplom zdravnika, kirurga in porodnega pomočnika (oziroma diplom občnega zdravilstva), svojo starost, dosežanje službovanje in pa znanje slovenskega jezika.

C. K. OKRAJNO GLAVARSTVO V GORICI,
dne 1. julija 1884.
ZUECH.

Naznanilo.

Podpisani si usoja naznanjati p. n. občinstvu, da je odprl za kosarno, via Caserma, h. št. 5, novo prodajalnico z raznim kolonijalnim in jedilnim blagom; ob enem, da ima v zalogi mnogovrstnih domačih in družih mok, vse po najnižji ceni, tako da se ne boji od nobene strani tekmovanja (konkurence).

Priporoča se za obilno obiskovanje.
V Gorici, 8. julija 1884.

Z odličnim spoštovanjem udani

Srečko Mozetič
iz prvaškega mlina.

Dr. Emil Grešič

zdravnik-ranocelnik-porodničar
in okulist

stanuje v semeniški ulici

h. št. 3. prvo nadstropje,

SCALETARIJEVA hiša,
v Gorici.

Gospod B. Fragner v Pragi!

Hvaležnosti navdan spoznam za svojo najsvetlejšo dolžnost, Vam naznaniti, da se je dr. Rosa-ov zdravilni balzam, katerega ste mi poslali pri moji sedemletni hudi bolezni na čutnicah in slabem prebavljanju prav posebno dobro obnesel, tako da sem že popolnoma zdrav. — Že celo leto nisem mogel opraviti svojega poklica opravljati, 6 mesecev bil sem v dunajski bolnišnici. — pa vse ni nič pomagalo, — samo to čez vse dobro zdravilo me je rešilo mojega hudega in nesterpljivega terpljenja. Zato raj sprejmite mojo najgorkejšo zahvalo in prosim, pošljite mi še 2 steklenici dr. Roza-ovega zdravilnega balzama.

St. Egid am Neuwald (v Nižje Avstr.)

Cajetan Strohmayr l. r.

Nagla in gotova pomoč za želodčne bolezni in njih nastopke.

Ohranitev zdravlja

je odvisna zgolj od ohranitve in pospeševanja dobrega prebavljanja, kar ta je glavni pogoj zdravja in telesnega in dušnega dobrega čutenja. Najbolj potrjeno **DOMACE ZDRAVILLO**, prebavljanje vrediti, doseči primerno mehanje krvi, odpraviti pokvarjene nezdrave krvne dele, to je že več let sploh znani in priljubljeni

dr. ROSA življenski balsam.

Napravljen iz najboljših, zdravniško najkrepkejših zdravilskih zelišč, potrjen je posebno kakor gotova pomoč pri vseh slabostih prebavljanja, posebno pri prejedanju, po kisle in dišečim riganju, napenjanju, bluvanju, pri bolečinah v telesu in želodcu, želodčnem krču, probasnanju želodca z jedmi, zastitjenju, krvnem navalu, hemoroidah, ženskih boleznih, boleznih v črevih, hipohondriji in melanholiji (vsled slabega prebavljanja); on oživlja vso delavnost prebavljanja, dela zdravo in čisto kri in bolno telo dobiva zopet poprejšno moč in zdravje. Vsled te izvrstne moči je postal gotovo in potrjeno ljudsko domače zdravilo ter se sploh razširil.

1 steklenica 50 kr., dvojna steklenica 1 gl.

Na tisoče pohvalnih pisem lahko vsak pregleda. Pošilja se na frankirana pisma proti povzetju zneska na vse strani.

SVARJENJE!

Da se izognemo neljubim napakam, zato prosim vse p. n. gg. naročnike, naj povsodi izrečno **dr. Rozov življenski balsam** iz lekarne B. Fragner-ja v Pragi zahtevajo, kajti opazil sem, da so naročniki na več krajih dobili neuspešno zmes, ako so zahtevali samo življenski balsam, in ne izrečno **dr. Rozovega življenskega balzama**.

Pravi dr. Rosov življenski balsam

dobi se samo v glavni zalogi izdelovalca B. Fragner-ja, v lekarni „k črnemu orlu“ v Pragi, Ecke der Spornergasse Nr. 205—3. — V GORICI: G. Cristofolletti, lekarničar; G. B. Pontoni, lekarničar; R. Körner, lekarničar. A. de Gironcoli lekarn. V OGLEDI: Damaso d'Elia. — V TRSTU: P. Prendini, lekarničar; G. Foraboschi, lekarničar, J. Serravallo; Ed. de Leitenburg, lekarničar. Ant. Suttina — V ZAGREBU: C. Arazim, lekarničar.

Vse lekarne in večje trgovine z materialnim blagom v Avstro-Ogerskeji imajo zalogo tega življenskega balzama.

TAM SE TUDI DOBI:

Pražko domače mazilo zoper bule, rane in vnetje vsake vrste.

Ako se ženam prsa vnamejo, ali strdijo, pri buhah vsake vrste, pri turih, gnojnih tokih, pri črvu v prstu in pri nohtanju, pri izlezah, oteklinah, pri zmaščenju, pri morski (mrtvi) kosti zoper revmatične otekline in putiko, zoper kronično vnetje v kolenih, rokah, v ledji če si kdo nogo spahne, zoper kurja očesa in potne noge, pri razkopanih rokah, zoper lišaje, zoper oteklino po piku mrčesov, zoper tekoče rane, odprte noge, zoper raka in vneto kožo ni boljšega zdravila, ko to mazilo.

Zaprte bule in otekline se hitro ozdravijo; kjer pa ven teče, potegne mazilo v kratkem vso gnojico na-se, in rano ozdravi. — To mazilo je zato tako dobro, ker hitro pomaga in ker se po njem rana prej ne zaceli, dokler ni vsa bolna gnojica ven potegnena. Tudi zabrani rast divjega mesa in obvaruje pred snetom (črnim prisadom); tudi bolečine to hladilno mazilo potesi. — Odprte in tekoče rane se morajo z mlačno vodo umiti potem se lo se mazilo na nje prilipi.

Škatljice se dobodo po 25 in 35 kr.

Balsam za uho.

Skušeno in po mnogih poskusih kot najzanesljivejšo sredstvo znano odstrani naglušnost, po njem se dobi tudi popolno uže zgubljen sluh. 1 sklenica 1 gl. a. v.